

Anne-Marie Wintels-brief aan Frank Bakermans-2018-11-28.docx

Frank,

Als je deze brief krijgt betekent het dat ik je niet heb gesproken vandaag.

Ik kwam om je iets te vertellen.

Ik kwam om je te vertellen wat de gevolgen zijn geweest voor mij van de gebeurtenissen van heel lang geleden.

Voor mij alsof het gisteren was.

Jij was 18 jaar ouder.

Jij was mijn leraar, ik werd aan je zorg toevertrouwd.

Jij was getrouwd.

Jij had een dochter die veel minder in leeftijd met me scheelde.

Jij noemde het een relatie, waarin ik niet meer rechten en dezelfde plichten had.

Je had een open huwelijk zei je.

Jij had alle aandacht voor mij.

Mijn ouders gingen mee in de mooie praatjes van jou en van Mieke.

De school was op de hoogte maar **niemand nam mij in bescherming**: het stigma slet van de school heeft mijn leven lang om me heen gehangen.

Je gooide me de auto uit als we vlak bij school kwamen ..... je wist precies hoe ver je kon gaan.

Je hebt het heel erg sluw gespeeld en je ging heel doelgericht te werk.

Je hebt me als jong meisje die aandacht leuk vond en nog helemaal open en strijdlustig de wereld tegemoet trad in jouw zieke gevoelswereld getrokken.

En mij het gevoel gegeven dat ik verantwoordelijk was. Voor jouw geluk, jouw gevoel, jouw huwelijk, jouw baan, jouw dochter jouw leven.

Al heel snel kwam een volledig volwassen seksualiteit letterlijk mijn puberlijf binnen. Eindeloos vaak. En ik wilde het niet, maar je had me al zo gemanipuleerd dat ik het niet durfde zeggen. Dat kon ik jou immers niet aandoen? Dan ging je uren zitten mokken totdat je je zin kreeg .... en je gang weer kon gaan met mij. En ik huilde na afloop. Dat irriteerde je.

Zo vaak je kon, thuis openlijk waar je vrouw en dochter bij waren en op zoveel mogelijk afgelegen plekken nam je bezit van mij. En zei dat het liefde was. En ik dacht dat het normaal was en wilde vooral volwassen zijn. En ik verachtte mezelf.

Je was jaloers, je beledigde mij, je was bezitterig en grof en waakte als een dictator over mijn doen en laten. Mijn vleugels uitslaan was er niet bij: dan werd ik door jou voor hoer uitgemaakt. Je stak een mes in de tafel en riep: "Moet ik jou carte blanche geven om te neuken met wie je maar wilt?"

De rol van Mieke was die van handlanger. Zij riep me ter verantwoording over van alles en nog wat, en zij was vooral in haar ogen slachtoffer. Nog steeds trouwens. Hoewel ook zij natuurlijk mijn leerkracht was, vele jaren ouder, getrouwd met jou. Haar rol was net zo ziek als die van jou.

Toen ik eindelijk ergens diep van binnen de kracht vond om toe te geven aan de walging die ik van binnen voelde en het misbruik stopte, dreigde je via Mieke met zelfmoord.

Het toegeven aan de walging betekende ook het toegeven dat dit geen liefde was, en nooit was geweest. En langzaam sijpelde de vreselijke waarheid en de impact ervan tot mij door.

Je hebt me 4 jaar lang ernstig seksueel misbruikt en de gevolgen daarvan zijn voor mij enorm geweest.

Ik ben volledig ingestort en heb een jaar lang elke dag gehuild en me uiterst eenzaam verlaten en gestigmatiseerd gevoeld.

Ik heb mijn studie af moeten breken, ben terug naar Venlo gegaan.

Ik had nachtmerries.

Mijn eigenwaarde was tot een zeer laag niveau gedaald.

Ik had enorme schuldgevoelens en schaamde mij zeer.

Ik heb enorme moeite met het stellen van grenzen.

Ik ben wantrouwig naar anderen en ben altijd bang aangesproken te worden op wat ik niet goed doe.

Mijn seksualiteit is vergiftigd, ik schrik als ik onverwacht word aangeraakt en heb moeite met intimiteit. Het ontluiken van mijn seksualiteit is door jou volledig verwoest. Waar haalde jij de gore lef vandaan om jou dit toe te eigenen?

Ik heb geen pubertijd gehad.

Ik durfde niet naar mijn eigen diploma uitreiking. 's Avonds nam jij me en ik zette de wekker om voor een proefwerk te leren. In de kamer ernaast lag Mieke. Jij durfde heel ver te gaan. En jij bent er heel goed mee weggekomen.

Na een jaar heb ik via een programma Brandpunt geprobeerd erkenning te krijgen voor wat mij door jou en in je kielzog door Mieke en de school en mijn ouders was aangedaan.

Maar iedereen keek de andere kant uit. Ze hadden het immers allemaal geweten, dus niemand nam echt stelling. **Niemand beschermde mij.**

Ik heb het verdrongen. Ik moest verder. Ik dacht ik ga erboven staan, dat is krachtig, dat is sterk, dat kan ik wel. Aangifte doen durfde ik niet en kon ik niet alleen. Ik dacht dat ik aan de schandpaal zou

worden genageld. Teveel mensen hadden er belang bij dat dat niet gebeurde. En daarmee heb ik de gevolgen op me genomen. Mijn ouders beschermd. Jou ermee weg laten komen. De school ermee weg laten komen.

De waarheid is dat ik nu na bijna 40 jaar volledig vast liep in de gevolgen die het misdrijf dat je 4 jaar lang tegen mij gepleegd hebt voor mij hebben gehad. De gevolgen van de door jou opgedrongen gevoelswereld en de enorme rugzak aan boodschappen die ik van je mee heb gekregen. Omdat ik de impact op mijn gevoelsleven niet langer kon onderdrukken. Omdat het sterk zijn zich volledig tegen mij keerde en ik uitgeput ben geraakt van dragen van die rugzak.

Een pubertijd waar ik nooit aan terug kon of durfde denken, een totaal verstoorde relatie met mijn ouders, broer en zus, en het gevoel altijd outcast te zijn.

Vandaag was ik er om je dit alles te vertellen.

Dat ik uit woede om wat je gedaan hebt alsnog aangifte tegen jou en Mieke heb gedaan.

Ik wil dat je weet wat je hebt aangericht in mijn leven.

Heel veel verdriet, heel veel verwarring, angst, schaamte, schuldgevoelens en enorme boosheid.

En dan spreek ik vandaag alleen voor mezelf. Er waren nog zoveel andere meisjes.

Jij had moeten weten dat je sporen van vernieling aan zou richten. Je lust en je macht en je zelfingenomenheid en sluwheid waren groter en je suste je geweten met mooie theorieën.

Je wist dat het strafbaar was. Je dacht dat jij boven de wet stond.

Je bent er goed mee weggekomen. Over mijn rug.

Ik ga nu verder met mijn leven.

De rugzak met jouw stinkende erfenis laat ik bij je achter.

Anne-Marie

28 november 2018